

Դանիել Վարուժան

Հեթանոսական
երգեր

eMatenadaran.

Գանիել Վարուժան
Հեթանոսական երգեր

«Aegitas»

Վարուժան Դ.

Հեթանոսական երգեր / Դ. Վարուժան — «Aegitas»,

«Հեթանոս երգեր» բանաստեղծությունների ժողովածուն լույս է ընծայվել 1912 թ. Կ.Պոլսում: Ժողովածուն գրված է հեթանոսական շարժման սկզբունքներին համապատասխան: Ժողովածուն բաղկացած է երեք բաժնից՝ «Գողգոթայի ծաղիկներ» ու «Հեթանոս երգեր» շարքերից եւ Հարճը պոեմից: Առաջին շարքում պատկերված են իրականությունը, բուրժուական իրականության գոհ բանվորներն ու աշխատավորներն (Աստուծո լացը, Մեռնող բանվորը, Խաբված կույսեր, Միջոն, Սպասում, Ընկեցիկը, Պատգամավորներս եւ այլն): «Հեթանոս երգեր» շարքում պատկերված է իդեալը, մարդու պաշտամունքը: Այս շարքի բանաստեղծությունները կնոջ ու գեղեցկության գովերգեր են (Կղեոպատրա, Օ, Տալիթա, Հեթանոսական, Արեւելյան բաղնիք, Օրինյալ ես դու ի կանայս, Անահիտ եւ այլն):

Содержание

ԳԵՂԵՑԿՈՒԹՅԱՆ ԱՐՁԱՆԻՆ	5
ՎԱՆԱՏՈՒՐ	6
ԵՐԵՔ ԲՈՒՅՐԵՐ	9
ՀԵԹԱՆՈՍԱԿԱՆ	10
ԿՂԵՈՊԱՏՐԱ	12
ՋՈՒՐԻՆ ՎՐԱ	14
Ո՛ՏԱԼԻԹԱ	15
ԱԴՈՆԻՍԻ ՄԸ	17
Конец ознакомительного фрагмента.	18

Դանիել Վարուժան Հեթանոսական երգեր

ԳԵՂԵՅԿՈՒԹՅԱՆ ԱՐՁԱՆԻՆ

Կ'ուզեն ըլլա քու մարմարիտ'նըդ պեղված
Ոլիմպոսի ամենեն խոր արգանդեն.
Եվ իմ մուրճիս տակ ըզգենու հրրեղեն
Միս մը կընոջ, լույսով, տենդով սըրարբած:

Աչքերդ ըլլան վիհեր՝ ուր մարդ երբ սուզի՝
Հավերժին մեջ անմահացած ըզգա զինք.
Գիծերդ անե՛ղծ ըլլան, ըլլան քու ըստինք
Դաշնակություն մ'ուր կենսահյութը հուզի.

Մերկ ըլլաս դուն բանաստեղծի մ'հոգվույն պես,
Եվ հեթանոս այդ մերկությանըդ ներքև
Տառապի՛ մարդն ու չըկրնա դըպշիլ քեզ:

Թե հարկ ըլլա զոհ մը ընել քեզ պարզև,
Բագինիդ ե՛ս պիտի ուզեն մորթըվիլ՝
Որպեսզի կուճդ ընպե արյանս հուսկ կաթիլ:

ՎԱՆԱՏՈՒՐ

... Ամենաբեր նորոց պտղոց տօնից
հյուրընկալ դիցն Վանատրի.
ԱԳԱԹԱՆԳԵՂՈՍ

Նըստած պարարտ եզիդ վրա, ո՛վ Վանատուր,
Մեկ ծագեն մյուսը կանցնիս
Հայրենական դաշտերուն:
Մեռա՛ն բոլոր մեծ աստվածները, իրենց
Բագիններուն վրբա մամուռը կ'աճի:
Անմահ եղար դո՛ւն միայն
Նըման հողին և կըրակին, ու նըման
Օվկիանոսի աղերուն:
Ուսերուդ հիր պատմութանն դեռ կու գա
Գինիի հոտն Ամանորի տոներուն:
Հակառակ այնքա՛ն դարերու ավերին՝
Բիբերըդ դեռ զըվարթություն կը բըղխեն.
Ու կենեղուտ դեմքիդ վրա
Արբեցողի կարմիր ծիծաղն է ծեփված:
Ու երբ պարարտ եզիդ վրբա կ'այցելես,
Ծաղկամիսեն Միգաբեր,
Անեզրությունն հայրենական դաշտերուն՝
Կ'հոսի ալի՛քը կյանքին
Ակոսներեն հայրենակա՛ն դաշտերուն:

Ահա գարունն ու զարթումներն իր առույգ.
Հիրիկներո՛վ պըսակվե, ո՛վ Վանատուր,
Ճամբուդ վրա ճառագայթներ կը հոսին
Երակներո՛ւդ պես գեղուն.
Եվ կը թաղվին կանանչին մեջ ցողաթուրմ
Բոլոր քարերն ըսպիտակ:
Կըտուրներեն գեղջկական
Կը բարձրանա ծուխը, խունկի պես խաղաղ:
Թող ես վարդով և ուլունքով գեղաշար
Քառամանյարս կախեն
Պարանոցեն քու եզիդ,
Հըլու եզիդ՝ որ դարձած՝
Մերթ կը լիզե բոպիկ ոտքերդ Աստվածի:
Օ՛, իր պոչյուր գերագոր, որ ահա
Քարանձավե քարանձավ
Կ'արթընցընե թըմրած օձերն ու արջերն,
Ու խաղաղ կյանքն արևուն տակ կը պոռթկա:
Ատղերը մեղը՛ր կը ծորեն երկընթեն
Նայադներու սափորներուն մեջ մարամար
Արշալուսված աղբյուրներուն եզերքին
Աղավնիներ կը լոզնան

Իրենց կտուցեն մարգարիտներ սրբակելով:
Ծիծաղե՛, ո՛ր Վանատուր,
Քու հեթանոս ծիծաղներովըդ վրճիտ,
Ջի բընությունն արթընցա՛վ իր քողերեն.
Ջի Բերկրությունն, արգասավոր և անհուն,
Օղին մեջեն կ՛անցնի կ՛երթա, նըման
Մեծ կարապի մը վայրի,
Քու հաղթանա՛կըդ կ՛երգե:

Ահա ամառն ու իր անդերը խարտյաշ.
Որաներո՛վ պըսակվե, ո՛ր Վանատուր:
Պըճեղներուն տակ եզիդ
Մատղաշ ցորյանն անտառացավ. այժըմ իր
Ծովերուն մեջ՝ ոսկյա լոգանքըդ ըրե՛:
Թուփերուն տակ ծաղկահեղց
Բույներն են լի՛ օրհնությամբ,
Եվ արտույտին երգն արևե՛ն մեզ կու գա:
Քու արգավանդ անույշ շունչդ է՝ որ կ՛անցնի
Դալարավետ բըլուրներուն կողն ի վար:
Երդիքին վրա քընացող

Գեղշուկին աչքն ա՛լ կը բանա՝ Արշալույսն,
Եվ կը փակե՛ Լուսնկան:
Հյուղերն են լի համեմներու բույրերով,
Ավերակներն իսկ սոխրապատ՝ են գեղուն
Եղիճներու, սոլոշներու հունձքերով:
Ուտենիին տակ, Վանատո՛ւր, կը գոհեն
Նոխսագը, քեզ նըվիրված,
Քամակին վրա՝ ակոսի պես կը ճեղքվին.
Նոխսա՛գն որ միշտ կը կըրծեր
Մուրբ շերտափակն այգիիդ:
Արյո՛ւն խըմե ու մի՛ս կեր, ո՛ր Վանատուր,
Քու հինօրյա խըրախներովդ հեթանոս,
Ջի հասկաթուռ ցորյանին մեջ փայլակող
Գերանդիներ քե՛զ կ՛երգեն:

Ահա աշունն ու արյուններն իր հուռթի.
Որթատունկո՛վ պըսակվե, ո՛ր Վանատուր:
Նիզակըդ ա՛ն, որուն վըրա ոլորուն
Բարունակներ կը ծաղկին.
Թող ես եզիդ եղջյուներն
Ողկույզներո՛վ գարդարեն:
Մըրգածառերն, հըղի կընոշ մը նըման,
Կ՛հևան իրենց բեռին տակ.
Բուներն համակ կըպշուն են քա՛ղցըր հույզով.
Կորիզն ամեն պըտուղի
Քու սերմովդ է պընդացած.
Եվ քու եզիդ շողիքով
Օծված է հողը բեղուն:

Ամբարներն ողջ՝ խաղաղությամբ կը լեցվին,
Եվ կարասներ՝ ցրնծությամբ...
Թող, թեղերուն մեջ, ուտե եզրդ գարի՛ն
Աստղերու պես: Իսկ դուն, Աստվածըդ գրվարթ,
Աստվածըդ գեր, վարդերես,
Ա՛ն դաշխտությանդ, ըմպե՛ այրունը աշնան:
Աղբյուրին քով ես քեզի
Մատրովակեմ թող գինի՛,
Մատրովակեմ թող բոցե՛ր,
Ծիծաղե՛, ո՛ր Վանատուր,
Ո՛ր Վանատուր, կաքավե՛.
Զի այգիեն տերևաթափ՝ կ՛երևան
Հավերժհարսերն, երկայնքն ի վեր ցանկերուն,
Եվ աղջիկներ, նուր լեցուցած գոգերնին,
Դեպի մեհանըդ կ՛երթան.
Զի դու անմահ ես՝ դիքերեն վերջ մեռած՝
Օվկիաններու աղին պես,
Զի տաղտկալի ձրմրան մեջ,
Հայրենական օճախներուն քով խաղաղ,
Ամեն կիթառ քե՛զ կ՛երգես:

ԵՐԵՔ ՔՈՒՅՐԵՐ

Անոնք երեք քույրեր էին
Նըման երեք Շընորհներուն.
Երեքն երեք ուխտեր ըրին
Առջևն երեք բազիններուն:

Երեցն ըսավ. – “Դի՛ք կայծակի,
Քե՛զ կը ձոնեն մագերս ոսկի”:

Միջնեկն ըսավ. – “Ըզգա՛ստ Հիմեն,
Քեզ կ'ընծայեն մատնիս հրեղեն”:

Կըրտսերն ըսավ. – “Վավա՛ջ Աստղիկ,
Ա՛ն իմ կույսի գոտիս ծաղիկ”:

Ո՛վ որ մագերն ձոնեց Ջևսի՝
Յոթը ազգի յոթ խոյր կապեց
Գահին վըրա Արտաշեսի:

Ո՛վ որ մատնին տվավ Հիմենին՝
Յոթը չըքնաղ հերոս ծընավ
Գերահրգոր Հայաստանին:

Ո՛վ կույս գոտին մեջքեն ձըգեց՝
Ան՝ տառապյալ քույրը եղավ,
Եվ բոզնոցին մեջ նոտ ծախեց:

ՀԵԹԱՆՈՍԱԿԱՆ

Ապարանքին մեջ մարամար կախարդական Երագին,
Ու աստղակուտ ջահեր լույս անձրևելով կը վառին,
Ես Արքա մ'են այս գիշեր Արևելքի ճոխությանց,
Եվ ունիմ գահ ու գանձեր, ճերմակ կիներ հերապանծ:
Բագնոցիս վրա՝ զարդարված հովազներու մորթերով՝
Գըլուխս հեցած դաստակիս, և հեշտության մեջ գինով,
Ընկողմանիկ կը դիտեմ Չերքեզուհի մը անձնյա՝
Որ կը պարե իմ առջև, մարգարտահեռ գորգին վրա:
Իր հոտևան մագերեն և մարմինեն ծալ ի ծալ
Կը հոսի ծով մ'հեշտության՝ ուր կը սիրեմ ես լողալ:
Ըզգեցեր եմ փառահեղ պատմուճաններս ըսպիտակ
Բանված հագար աստղերու արցունքներովը սուտակ.
Շուրջը գլուխիս փաթթեր եմ ապարոշս իմ ձյունափայլ՝
Ծանրը՝ նրման իմ փառքիս, հանճարիս պես՝ բյուրածալ:
Մատնիներով աղամանդ ծանրաբեռնված ձեռքիս մեջ
Համրիչըս հի'ն կը գըլեմ մեծ սաթերով փողփողէջ:
Ինկեր եմ վար ոտքերես անխնամ գորգին վրա քըրքում
Հողաթափերս ոսկեհյուս և թաշկինաս ապըրշում:
Իսկ գետեղված է իմ քով, կենսաժըպիտ, փըրփրադեգ,
Հըսկա բաժակըս գինվո՝ որ հըրաշքով մը կարծես
Դեռ նոր հոսված արյան պես կը պըճըլտա իմ առջև:
Մակայն բիբերըս ծարավ գույն ու մարմնո գեղանձ՝
Մագարեի մ'աղոթող բիբերուն պես տեսլացած՝
Անհունորեն սուգեր եմ հորձանքին մեջ ճախրապաց
Այն թըխաչվի աղջըկան, Չերքեզուհիվույն համապարե՝
Որ իմ առջև կը պարե՛, միշտ կը պարե՛, կը պարե՛...
Իր շարժումն հո'ւյլ է երբեմն, ու իր հասակն է նրման
Հողմնասարսուտ եղեգին, բույր ու փըրփուր, երգ համայն.
Իսկ երբեմն այնքա՛ն գորեղ թափ մը կու տա ոտքերուն՝
Որ խարույկված բոց կ'ըլլա՝ քամիներն ծըփծըփուն:
Օ՛, ան միսին ձևերուն և ծալքերուն հանճա՛րն է.
Գիտե հեղույ հորդառատ նայվածքներե, մարմինե
Բոլոր հրապույրը կընոջ և տըռիփները հեշտին՝
Որոնք նրման ծովերու առջևս անգուսպ կը փըրփրին:
Ու կը պարե՛, կը պարե՛, հորձանապտույտ կը պարե՛...
Քըրտինքներով կը պըտղի ճակատն հըստակ փայլարե:
Վեհ հասակն իր կախարդի՝ մագերուն տակ ծածկըված՝
Ուռենիին խռովքն ունի՝ լըճակին վրա ցուլացած:
Մերթ դեպ ետև կը թեքի, մերթ ալ դեպի ընդառաջ.
Հագիվ եղած շամբ ճըկուն, կ'ըլլա բարտի մ'աննըված.
Եվ մերթ ցընցուն ոստումով՝ կարծես իրանն հրաշագեղ
Հանկարծակի կը փըշրե փոշիաբար գերդ բյուրեղ.
Ու հագիվ հագ դաշնակում մ'իր մարմինեն եղծանած՝
Նոր թեքումով կ'հորինե նո՛ր դաշնակում մը հանկարծ:
Մարգարտահեռ մուճակներն, ուր ոտքերն իր ձուլվեր եմ,

Կարծես հագիվ կը հրպին գորգին վըրա նրկարեն.
Ու իր հատուկ ճախրանքեն կ'առնու հով մ'ա'յնքան ծավալ,
Որ կը մարե երբեմն հա'պ, ու կ'արծարծե երբեմն ալ
Իր ականջին օղերուն փայլատակները լազվարթ
Ու իր բոլոր քայտերուն ճառագայթները զրվարթ:
Ու կը պարե՛, կը պարե՛, կատաղորեն կը պարե՛,
Միշտ հրպատակ ցոփ կամքիս՝ որ գինք ընդմիշտ կը վարե:
Գլուխեն վե՛ր կը նետե նուրբ պատմուճանն հապըշտապ.
Կը մերկացվին ըստինքներն ու պարանոցը կարապ,
Ու որովայնը բարի՝ իր սև պորտով կընքըված,
Եվ հույր բուսբերը, բոլո՛ր մյուս մասերն առեղծված
Համակ խորհուրդը միսին ու իր անճառ ձևերուն՝
Ուր դըրեր է իր վերջին հանճարը միտքն Աստըծուն:
Երբ կը տեսնե իր աչքով մերկությունն իր բյուրեղյա՝
Հրապույրներու այդ բոլոր շռայլման վըրա կ'ամչընա.
Այն ատեն ցունց սը կու տա փորթորկալից մագերուն՝
Որոնց քամին թափընդթափ կ'երթա մաել սըրսըփուն
Ադամանդե ջահերն այն մարմարակերտ պալատին,
Մարմարակերտ պալատին ձեղնալույսերը ռետին:
Ո՛վ մերկություն հրաշագեղ, Հավերժահա՛րս անոթյաժ՝
Որ խորհուրդի սը նըման սըթության մեջ ես դողված...
Այն ժամանակ կ'ոստնում վեր կիրքերուս մեջ ծարավի՝
Թողլով որ ձյուն ապարոշս իյնա ոտքիս տակ լուծվի:
Մըթարին մեջ առխարխափ Չերքեզուհին կը գտնեմ՝
Առաջնորդված իր կուրծքին հեքերեն բուռն ու վըսեմ,
Եվ քըրտնաթոր դաստակեն պինդ բըռնելով՝ մեկուսի
Կը պառկեցնեն բազմոցիս մորթերուն վրա հովազի:
Օ՛, մագնիսով և լույսով թըրծունմարմինն աղարծրի՝
Որ թներուս մեջ կաթի արյունի պես կը փըրփրի.
Օ՛, իր մագերն հողածուփ՝ որոնց մեջ ես կը լողամ
Խորը անոնց խեղդվելու վըտանգներով հարաժամ,
Օ՛, ջերմությունը սատափ բազուկներուն տարփակեց՝
Որոնցմով վիզըս գորեղ կը պարուրե օձի պես:
Հուսկ իրարու կ'միանանք մենք համբույրով սը հըզոր...
Երբ կը ծըծեմ բերնիս մեջ առած շըրթներն իր բոսոր,
Երբ ժամերով կը քամեմ բյուր երակներն, հուլորեն,
Օ՛հ, այն ատեն ճաշակած կ'ըլլամ կարծես համորեն
Հին դարերուն հեթանոս դահամունքներն հազածո,
Հընդկաստանի համեմնե՛րն, համյն խունկե՛րն Արաբիո:

ԿՂԵՈՊԱՏԲԱ

Կյուղնոսին վրա քարավազ
Հրնչեց տավիղ, հրնչեց վին..
Եթովպիացի մ'ոպնիագ
Կ'երգե՝ քիթին վրա կուրին.

–“ Սահե՛, ո՛վ նավ, սահե՛ շուտ.
Արծաթ ցուկիդ ես գերի.
Մեջըդ սիրտ մը բոցանուտ
Դափնեվարդի պես կ'այրի:

Դըշխո՛, նավակըդ բուրյան
Ունի սատափ թեճակներ՝
Որոնց ծայրեն կը տեղան
Ադամանդյա կայլակներ:

Սահե՛, ո՛վ նավ, սահե՛ շուտ
Ահա Տարսոնը գինով:
Կ'ուզե Իտալը անգութ
Շըղթայվիլ մեղկ թևերով:

Բաբի՛շ, դեմքեդ կը ցուան
Բոցեր՝ գետի երեսին.
Լուսինն այսպես կու գա ման
Չուրերուն վրա Նեղոսին:

Սահե՛, ո՛վ նավ, սահե՛ շուտ
Ծաղկածիժաղ ափն ի վեր.
Նուռ մ'ավասիկ կարմրակուտ
Այգիեն մեջդ է ինկեր:

Դըշխո՛, վըրադ պարզեր են
Ամպհովանի մ'ոսկեթույր,
Առջևըդ խունկ կը ծըխեն
Յոթը նաժիշտ, յոթը քույր:

Սահե՛, ո՛վ նավ, սահե՛ շուտ
Եվ օրորե թագուհին...
Մեր տակ կ'երգե շուրն ընդփույթ
Պատմելով թովքն անդունդին:

Բամբի՛շ, ծոցիդ բուրումեն
Վիհին օճերն արթընցան.
Շուրջըդ ահա կ'արտասվեն
Մարգարիտներ մոգական:

Սահե՛, ո՛վ նավ, սահե՛ շուտ
Տարտնն հեռուն կ'երևա.
Չահեր կ'այրին բոցանուտ
Նիգակներուն ծայրին վրա:

Դըշխո՛, կողեն նավակին
Ներս քաշե ձեռքըդ քրնքույշ.
Մատնիդ կ'իյնա խորն ալքին.
Կ'ընկըղմվի կույսըդ, ըզգո՛ւյշ:

Սահե՛, ո՛վ նավ, վիհին վրան
Բաբելոնյան կա՛խ պարտեզ՝
Ուր Շամիրամն է՝ շուշան,
Կղեպատրան՝ վարդ մ'է վես:

Բամբի՛շ, գոհարը թագիդ
Եղավ Քաղքին ա՛լ փարոս:
Աչքը քեզի անքրթիթ
Հոն կը սպասե Անտոնետոս:

Սահե՛, ո՛վ նավ, շո՛ւտ սահե,
Քանի որ մեջդ է Իսիս՝
Տրոուկդ աշխարհ կը ջահե՝
Քանի որ մեջդ է մայիս:

Դըշխո՛, երկիր պագին ա՛լ
Լեզեոններն Հրոուվմի:
Ըզքեզ դատող սալարն ալ
Հնայքեդ դողալ կը թվի:

Կեցի՛ր, ո՛վ նավ, շո՛ւտ կեցիր.
Ափը կ'ելլե թագուհին,
Երգս ալ կ'ըլլա ցանուցիր.
Պետք է փոխեն լարերս հին՞:

Գուսանն ա՛լ վինը չածեց.
Իսկ համբույրով մ'այն գիշեր
Կին մ'Իտալիան նըվաճեց,
Մարդ նը Բուրգերն հաղթաժեռ:

ԶՈՒՐԻՆ ՎՐԱ

Նըվագե՛ կիթառդ, ո՛վ իմ Մելինա,
Լուսինն է ցաթեր, վերքի պես լանջքիս.
Երգդ, իբրև ըսպունգ, կը ծրծե ահա
Աստղերն երկընթին, արցունքներն աչքիս:

Աշխարհը մոռնա՛նք. ջուրին վրա՝ լուսին
Լուսաափյուռ ճամբա՛ն ըլլա մեր ճամբան...
Երբ պըսակեմ գլուխս ողկույզով, Մելի՛ն,
Սըրտիս արյուննե՛ն իսկ գինի կ'ըլլան:

Թող երգդ հըրճըվի՛. Ծովը լուսավետ
Անդունդին աղով կ'օծե գանգուրներդ՝
Զոր խառնեց ահա սյուրը՝ լարերուդ:

Թող երգդ արփենա՛. լեցուցի գինին
Կիթառիդ տոսախ պորտին մեջ հըրուտ...
Աստղի՛կն է նըստեր մեր նավուն քիթին:

Ո՛ՏԱԼԻԹՒԱ

Կարմրաշառայլ լույսերուն մեջ կը վառի
Կապելադ, ո՛ր Տալիթա:
Բե՛ր գարեջուրն, և թող փրփուրն հոսանուտ
Մատերդ ի վար պըղպըջա:

Ի՛նչ փույթ թե ես ազնրվական կը թվիմ,
Ունիմ ձեռքեր քրնքշենի.
Եվ ի՛նչ փույթ թե դուն աղջիկ մ՛ես շըլեբաց՝
Որ բանվորներ կ՛ընդունի:

Կ՛ատեմ կիներն՝ որոնք դիմացն հայլիին
Դիմաներկեր կը շաղվեն.
Կը ծըցընեն Ծերակույտի անդամներ
Տըռփանքներով տարորեն:

Դահլիճներուն փարթամ կիները կ՛ատեմ.
Իրենց կավատն է՝ ոսկին.
Զիրենք սիրողը կը սպատեն, և իրենք
Տան շընիկեն կը սպառին:

Բե՛ր, Տալիթա՛, բե՛ր գարեջուրն, ու նըստե
Ծունկիս վրա՝ թույլ տալով
Որ աղախնի կարճ քըղանցքեդ երևանա
Բումբերդդ՝ սև գուլպայով:

Թող ճըրագներդ հյուծին մինչև առավոտ,
Եվ թող շենին վրա երգե
Գինով աշուղն՝ հառած բիբերը մեզի,
Բիբերը գուրկ կըրակե:

Թող մագերուդ ոսկի հյուսկերը քակես
Գավաթին մեջ բյուրեղյա,
Եվ ծունկերես վար սըրունքներդ օրորես՝
Մինչև որ սերս հասուննա:

Ինծի ի՛նչ փույթ թե շրթունքներդ են խածեր
Նավաստիները կոպիտ,
Եվ հոսեր են քըրտիներն իրենց տըռփանքին
Աչքերուդ մեջ՝ ու ծոցիդ:

Այսօ կ՛ուզեմ կուրծքիդ վըրա գինովնալ
Ինչպես գինվոր մը արբուն.
Կ՛ուզեմ պարպել գավաթդ, և դուն ալ պարպես
Սիրտըս՝ նուրի պես հասուն:

Այսօր կ'ուզեմ դահլիճին մեջ ծաղրը վաճ
Սերըս առջևը պղծել,
Խաբված հոգիս բերել ոամիկ աղջրկան
Գարեջուրով մը ծախել:

Ա Դ Ո Ն Ի Մ Ի Մ Ը

Արշալույսին դեմ խեփոր սը բացիր՝
Չոր ծովն ոտքիդ տակ նետեց վիհերեն:
Արշալույսին դեմ խեփոր սը բացիր,
Կը փայլեր իր մեջ մարգրիտ մ'հոյաշեն:

Կը փայլեր իր մեջ մարգրիտ մ'հոյաշեն՝
Չոր ճակտիդ վրա դրրիք ներդաշնակ:
Կը փայլեր իր մեջ մարգրիտ մ'հոյաշեն
Վայրի կատուի մ'աչքին հանգունակ:

Վայրի կատուի մ'աչքին հանգունակ՝
Մարգրիտն ուղիիդ լույս տըվավ գիշերն:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.